De weggelopen meisjes en vrouwen van Afghanistan | deel 1

24-03-2015 Door: Valeska Hovener Bron: OneWorld

Foto's: Marielle van Uitert

Asifa werd op driejarige leeftijd uitgehuwelijkt. Haar gewelddadige stiefvader mishandelde haar. Ze vluchtte naar een politiebureau maar belandde zelf in de cel. Ze doet haar verhaal vanuit een vrouwenopvanghuis in Herat.

REPORTAGE – Verborgen achter een stalen poort, prikkeldraad en hoge muren, houden weggelopen meisjes en vrouwen in Afghanistan zich schuil. Ze zijn uitgehuwelijkt als kind, geslagen door hun man, vernederd door hun schoonfamilie en soms gedwongen geprostitueerd. Zodra ze ontsnapt zijn aan al het geweld, kunnen ze vaak nergens heen. De familie-eer is immers beschadigd en daarmee zijn ze hun leven niet meer zeker. Ernstig getraumatiseerd komen ze in speciale shelters terecht. Het Afghan Women Skills Development Centre (AWSDC) is één van de vele non-gouvernmentele organisaties die dit soort meisjes onderdak biedt en psychische hulp verleent. Zo ook aan Asifa, Malas, Shogufa en Maryam, die hun echte naam niet mogen prijsgeven. Vanaf hun geheime verblijfplaats doen zij hun verhaal.

Deel 1:
Asifa (24), geboren in Kandahar.
Opgevangen sinds 2011 (1 jaar in Herat, 3,5 jaar in Kabul)

Foto: Marielle van Uitert

Stiefvader is nachtmerrie
"Mijn vader was lid van de Taliban. Toen hij nog leefde, hadden we het financieel goed. Voor veel geld had hij me als driejarig meisje uitgehuwelijkt aan een oudere man, bij wie ik later zou gaan wonen. Kort daarop stierf mijn vader en daarna ook mijn broertje. Mijn moeder hertrouwde met de chauffeur van mijn vader, ook een Talib. Mijn stiefvader was drugsverslaafd en heel gewelddadig. Hij sloeg mijn moeder voortdurend en prostitueerde haar. Om al die mannen aan te kunnen, verdoofde hij haar ook met alcohol.

‘

De man aan wie ik was beloofd, was 30 jaar ouder . En als klein meisje wist ik niks van een huwelijksnacht of relaties.

’

Volgens een onderzoek van Thompson & Reuters uit 2013 is Afganistan het ergste land ter wereld om vrouw te zijn. Na Afghanistan volgt Congo, gevolgd door Pakistan, India en Somalië.

Toen ik negen jaar was, kon ik het niet meer aan. Ik was zo moe van alle afranselingen. En zo verdrietig en alleen. Ik kon aan niemand mijn verhaal kwijt en wilde weg. Het huwelijk zag ik als enige uitweg om aan mijn stiefvader te kunnen ontsnappen. Maar het werd er niet beter op. De man aan wie ik was beloofd, was dertig jaar ouder. En als klein meisje wist ik niks af van een huwelijksnacht of relaties. Ook bleef mijn stiefvader ons iedere dag lastig vallen. Hij haatte mijn man. Ik denk dat hij mij daarom zo'n pijn deed.

Foto: Marielle van Uitert

Gevangen
Op een dag, Ik was toen dertien jaar, werd ik door mijn stiefvader het huis uit gesleurd. Hij bracht me naar een onbekende plek. Daar begon hij met een mes op mij in te steken: in mijn gezicht, mijn armen, mijn hoofd. Waarom weet ik niet. Daarna trok hij al mijn nagels eruit. Pas toen mijn stiefvader mij aan andere mannen wilde verkopen, had ik er genoeg van. Ik had gezien wat dat met mijn moeder had gedaan. Uit angst vluchtte ik in mijn eentje naar een politiebureau in Herat. Smekend vroeg ik ze mij op te sluiten, ik was zo bang dat mijn stiefvader mij zou vermoorden.

‘

Terwijl ik gevangen zat, werd mijn moeder onthoofd.

’

Mijn aanklacht werd in de rechtbank behandeld. Maar in plaats van naar mij te luisteren, belde de rechter mijn stiefvader op. Hij kocht de rechter om en ik ging voor twee jaar de cel in. Terwijl ik gevangen zat, werd mijn moeder door mijn stiefvader onthoofd. Ik huilde zoveel, was zo kwaad. Mijn stiefvader is nooit veroordeeld.

Vrouwenopvang
In een tweede poging om van hem weg te komen, verhuisde ik na mijn vrijlating naar een andere plaats. Maar ook dat hielp niet. Door zijn agressieve buien kwam ik telkens in het ziekenhuis terecht. Totdat ik werd ontdekt door het Ministerie van Vrouwenzaken en zij mij naar een vrouwenopvanghuis in Herat brachten. Ik was twintig jaar, ziek en neerslachtig, maar voor het eerst was ik in staat om alles te vergeten.

Asifa en haar dierbaarste bezit: een radio. Foto: Marielle van Uitert

Het enige wat mij nog aan thuis doet herinneren is mijn radio. Het was een kado van mijn vader en ik heb het altijd met mij meegedragen. Ik luister graag naar het programma The Voice of Afghan Women, met sterke vrouwen die openlijk over hun problemen durven praten. Het maakt me trots dat ik daar nu één van ben."

Journaliste Valeska Hovener reisde samen met fotograf Marielle van Uitert in februari naar Afghanistan, om de lotgevallen van meisjes en vrouwen te vervoorden en verbeelden. Ze kwamen terecht in een vrouwenopvanghuis waar de weggelopen meisjes en vrouwen zich schuil houden. Dit is is het eerste deel in een vierdelige serie.

Love

De weggelopen meisjes en vrouwen van Afghanistan | deel 2

25-03-2015 Door: Valeska Hovener Bron: OneWorld

Malae (22), geboren in Kabul (foto: Marielle van Uitert)

Malae is pas 22 jaar maar heeft al zo veel meegemaakt. In een vrouwenopvanghuis op een geheime locatie in Kabul vertelt zij haar verhaal.

REPORTAGE – Verborgen achter een stalen poort, prikkeldraad en hoge muren, houden weggelopen meisjes en vrouwen in Afghanistan zich schuil. Ze zijn uitgehuwelijkt als kind, geslagen door hun man, vernederd door hun schoonfamilie en soms gedwongen geprostitueerd. Zodra ze ontsnapt zijn aan al het geweld, kunnen ze vaak nergens heen. De familie-eer is immers beschadigd en daarmee zijn ze hun leven niet meer zeker. Ernstig getraumatiseerd komen ze in speciale shelters terecht. Het Afghan Women Skills Development Centre (AWSDC) is één van de vele non-gouvermentele organisaties die dit soort meisjes onderdak biedt en psychische hulp verleent. Zo ook aan Asifa, Malae, Shogufa en Maryam, die hun echte naam niet mogen prijsgeven. Vanaf hun geheime verblijfplaats doen zij hun verhaal.

Deel 2:
Malae (22), geboren in Kabul
Opgevangen sinds 2010 (5 jaar in Kabul)

"Ik was twee jaar oud toen mijn moeder op het kraambed overleed. Ze had tijdens haar zwangerschap zwaar werk moeten verrichten en er was geen ziekenhuis om in te bevallen. Mijn vader was naar Iran gegaan om werk te zoeken. Maar na een ongeluk raakte hij langdurig in coma. Mijn grootouders ontfermden zich over mij en mijn zusje. Maar daar moesten we hard werken. De hele dag: water uit de put halen, koken, wassen, schoonmaken, alles. Na twee jaar kwam mijn vader terug. Hij was wakker geworden, maar kon zijn been niet meer bewegen. Toen hij zag hoe slecht mijn zusje en ik werden behandeld, nam hij ons mee terug naar Iran.

LEES OOK

God is niet voor meisjes

REPORTAGE- Asifa's leven is een nachtmerrie....

In Iran mocht ik naar school. Mijn vader wilde dat niet, maar mijn tante dwong hem ertoe. Nadat ik de tweede klas had afgerond, haalde mijn vader mij alsnog van school af en we verhuisden terug naar Kabul. Daar hertrouwde mijn vader en ineens mocht ik niks meer. Hij sloeg me voortdurend en ik moest binnen blijven. Deed ik dat niet, dan zou ik volgens hem een 'slecht meisje' worden. Toen mijn broertje werd geboren, had mijn vader geen oog meer voor ons. Als achtjarig meisje moest ik thuis tapijten knopen. Ik werkte aan één stuk door, want hoe groter het kleed, des te meer geld hij kreeg.

> 'Ik was zo verdrietig dat ik probeerde mijzelf op te hangen, maar dat lukte niet'

Op mijn veertiende werd ik door mijn vader aan een man verkocht met wie ik trouwde. Mijn schoonfamilie was rijk en goed geschoold. Toch werd ik vernederd en emotioneel mishandeld, want in hun ogen was ik niks. Slechts een arm, dom meisje dat niks kon. Ook mijn man behandelde mij vreselijk. Waarom ben je mijn vrouw? Ik ken je niet, herhaalde hij keer op keer. Totdat hij wegging en mij achter liet. Na zijn vertrek, wilde mijn schoonfamilie van mij af. Ik was zo verdrietig dat ik probeerde mijzelf op te hangen, maar dat lukte niet.

Malae met het enige cadeautje dat ze van haar jeugd heeft overgehouden; een gele trui, gekregen van haar vader. (Foto: Marielle van Uitert)

Omdat ik nergens naartoe kon, werd ik naar de politie gebracht. Mijn zaak kwam voor de rechter en die liet mijn schoonvader voor komen. Toen hij zei dat ik geen familie van hem was, vroeg de rechter of ik dan niet terug kon naar mijn vader. Maar ik gaf hem te verstaan dat ik van iedereen af wilde. Zo kwam ik in het vrouwenopvanghuis terecht.

> 'Inmiddels weet ik wat ik wél kan. Ik schrijf gedichten en voor één woord kan ik nu tien synoniemen geven'

Van de afgelopen vijf jaar, voelde ik mij vier jaar lang geen mens meer. Ik kon niet meer het verschil zien tussen verdriet en blijdschap. Waarom maakt God ook meisjes en niet alleen jongens? Vroeg ik mij af. Maar sinds kort ga ik weer naar school en heb ik vriendinnen. Ik zit al in de negende klas.

Soms dwalen mijn gedachten nog wel eens af naar mijn verleden. Vooral als ik naar mijn gele trui kijk, het enige kado dat mijn vader mij ooit heeft geschonken. Dan voel ik mij blij en verdrietig tegelijk. Maar inmiddels weet ik wat ik wél kan. Ik schrijf gedichten en voor één woord kan ik nu tien synoniemen geven."

—

Journaliste Valeska Hovener reisde samen met fotografe Marielle van Uitert in februari naar Afghanistan, om de lotgevallen van meisjes en vrouwen te verwoorden en verbeelden. Ze kwamen terecht in een vrouwenopvanghuis waar de weggelopen meisjes en vrouwen zich schuil houden. Dit is is het tweede deel in een vierdelige serie.

Love

De weggelopen meisjes en vrouwen van Afghanistan | deel 3

27-03-2015 Door: Valeska Hovener Bron: OneWorld

Foto's: Marielle van Uitert

"Mijn vader was generaal in het Afghaanse leger toen hij door een vliegtuigongeluk om het leven kwam. Mijn moeder weigerde te hertrouwen. Ze werkte als typiste voor de regering, waardoor ze ons kon onderhouden, en ik ging gewoon naar school.

Maryam is pas 29 jaar, maar heeft al meer leed achter de rug dan de gemiddelde vrouw in een leven te verstouwen krijgt. Vanuit een shelter op een geheime locatie in Kabul vertelt ze over haar man die haar en haar moeder ernstig mishandelde en van wie ze uiteindelijk is weggelopen.

REPORTAGE – Verborgen achter een stalen poort, prikkeldraad en hoge muren, houden weggelopen meisjes en vrouwen in Afghanistan zich schuil. Ze zijn uitgehuwelijkt als kind, geslagen door hun man, vernederd door hun schoonfamilie en soms gedwongen geprostitueerd. Zodra ze ontsnapt zijn aan al het geweld, kunnen ze vaak nergens heen. De familie-eer is immers beschadigd en daarmee zijn ze hun leven niet meer zeker. Ernstig getraumatiseerd komen ze in speciale shelters terecht. Het Afghan Women Skills Development Centre (AWSDC) is één van de vele non-gouvermentele organisaties die dit soort meisjes onderdak biedt en psychische hulp verleent. Zo ook aan Asifa, Malae, Shogufa en Maryam, die hun echte naam niet mogen prijsgeven. Vanaf hun geheime verblijfplaats doen zij hun verhaal.

Deel 3:
Maryam (29), geboren in Baraki
Opgevangen sinds: 2013 (1,5 jaar in drie opvangcentra in Kabul)

'Ik was dertien toen ik uitgehuwelijkt werd'

Toen de Taliban in aantocht waren, ging het gerucht dat ze huizen afgingen op zoek naar werkende vrouwen. Mijn moeder werd hierdoor gedwongen te stoppen met haar baan. Ook werden meisjes onder druk gezet om te trouwen. Ik was dertien jaar toen mij moeder mij uithuwelijkte aan haar neef.

'Van mijn schoonmoeder moest ik zo snel mogelijk kinderen krijgen'

Tijdens onze verloving kwam ik erachter dat mijn echtgenoot epileptisch was. Daar schrok ik zo van, dat ik zijn ring terug gaf. Maar zijn ouders hadden beloofd om voor ons een winkel te kopen. Dus mijn moeder hield vol: ik moest met hem trouwen.

Poeslieve leugens
Ik ging van school en verhuisde naar mijn schoonfamilie in Kabul. Mijn schoonfamilie was poeslief, omdat ze wisten dat hun zoon problemen had. Bovendien was er geen shop, dat was een leugen. Van mijn schoonmoeder moest ik zo snel mogelijk kinderen krijgen. Het werden twee zoons en een dochter.

Alles veranderde toen mijn zwager en mijn schoonouders plotseling overleden. Van één epileptische aanval in de maand, kreeg mijn man er nu vijf per dag. Hij kon daardoor niet meer werken en dat maakte hem agressief.

'Met een mes stak hij haar in hoofd, armen en benen'

Wraak
Zijn frustratie reageerde hij met zijn vuisten op mij af. Of hij verwondde zichzelf door zijn aandoening, tot twee keer toe lag hij voor een maand in het ziekenhuis. Van mijn familie kreeg ik negenduizend Afghani (zo'n 160 euro) per maand om van te leven, en daar moest ik het mee doen.

Een keer zochten we mijn moeder op in het ziekenhuis. Even daarvoor had mijn man mij een bloedneus geslagen en dat zag ze. Toen ze er wat van zei, dreigde hij haar ook wat aan te doen. 'Dat moet je eens proberen,' zei ze. Haar opmerking maakte hem des duivels. En een paar weken later nam hij wraak. Met een mes stak hij haar in haar hoofd, benen en armen. Daarna kon ze niet meer lopen en had ze een blijvende hersenbeschadiging.

Maryam heeft een potje nagellak bij zich. Het symboliseert haar droom om later zelfstandig te kunnen zijn. Foto: Marielle van Uitert

Alleen nog maar slapen
Hij vluchtte met onze kinderen naar Ghazni. Na vijf maanden kwam hij terug, maar ik kon het niet meer opbrengen om met hem verder te gaan. Drie jaar lang woonde ik bij mijn moeder in Baraki, onder constante bedreigingen van mijn man. Mijn kinderen mocht ik niet meer zien. En toen de scheiding was uitgesproken, ben ik naar een vrouwenopvanghuis gegaan.

Ik heb in drie verschillende shelters gezeten. In de eerste kon ik niet blijven, uit de tweede wilde ik zelf weg. Ik hoorde dat mijn moeder was overleden en daarna kreeg ik last van emotionele problemen. Ik kon alleen nog maar slapen en was niet meer aanspreekbaar.

In het derde opvanghuis hier in Kabul voel ik mij veilig, maar ik ben niet vrij. Net als mijn moeder wil ik mijn eigen geld verdienen door een beauty shop te openen. Ik ben namelijk altijd bezig met nagellak en make-up. Dat staat voor mij voor vrijheid. Op de dag dat ik uit de opvang kom, bezoek ik eerst mijn moeders graf. Daarna haal ik mijn kinderen terug."

Love

De weggelopen meisjes en vrouwen van Afghanistan | deel 4

24-04-2015 Door: Valeska Hovener Bron: OneWorld

Deel 4:
Shogufa (22), geboren in Machad, Iran
Opgevangen sinds: 2011 (2,5 jaar in Herat, 1,5 jaar in Baglan, 2 weken in Kabul)

REPORTAGE – Verborgen achter een stalen poort, prikkeldraad en hoge muren, houden weggelopen meisjes en vrouwen in Afghanistan zich schuil. Ze zijn uitgehuwelijkt als kind, geslagen door hun man, vernederd door hun schoonfamilie en soms gedwongen geprostitueerd. Zodra ze ontsnapt zijn aan al het geweld, kunnen ze vaak nergens heen. De familie-eer is immers beschadigd en daarmee zijn ze hun leven niet meer zeker. Ernstig getraumatiseerd komen ze in speciale opvanghuizen terecht. Het Afghan Women Skills Development Centre (AWSDC) is één van de vele non-gouvernementele organisaties die dit soort meisjes onderdak biedt en psychische hulp verleent. Zo ook aan Asifa, Malae, Maryam en Shogufa, die hun echte naam niet mogen prijsgeven. Vanaf hun geheime verblijfplaats doen zij hun verhaal.

"Ik ben opgegroeid in Iran. Mijn ouders komen uit Afghanistan en vluchtten door de oorlog naar het grensstadje Machad. Nadat mijn vader zelfmoord had gepleegd, werd mijn moeder door mijn schoonfamilie gedwongen weg te gaan. Mijn zusje en ik hebben haar nooit meer gezien.

We kwamen bij mijn tante terecht. Ze had meerdere kinderen, maar mij mocht ze niet. Ze sloeg me regelmatig en zei dat ze een hekel aan me had. Ik had stiekem een vriendje, de zoon van mijn oom. Van die oom mocht ik later trouwen met mijn vriendje. Maar toen mijn oom voor zaken in het buitenland verbleef, huwde mijn tante mij snel uit aan een oudere man.

'Ze sloegen me en gaven me dagenlang niks te eten'

Opgesloten in de kelder
Ik was twaalf jaar toen ik in het huwelijk trad. Tijdens de huwelijksnacht zei mijn man: 'Je bent een vrouw en geen meisje'. Waarmee hij bewerde dat ik al eerder met een man had geslapen, maar dat was een leugen.

Die nacht werd ik door hem en mijn tante in de kelder vastgebonden. Ze sloegen me en gaven me dagenlang niks te eten. Ik dacht dat ik zou sterven van de honger. Gelukkig bevrijdde mijn zusje mij uit de kelder en nam mij mee naar haar huis. Maar ik kon geen kant op en moest weer terug naar mijn man.

'Het duurde zeker anderhalf jaar voordat mijn huwelijk werd ontbonden'

'Ik werd verliefd op zijn neefje'
Hij mishandelde mij iedere dag, zes jaar lang door. Toen werd ik verliefd op zijn neefje. Hij was vijf jaar jonger, we kregen een relatie. In het laatste jaar van mijn huwelijk werd ik zwanger. Maar ik wilde geen kind en weigerde te eten.

Toen mijn zoon eenmaal geboren was, dreigde mijn echtgenoot mij te doden. Ik was zo bang en vluchtte de grens over naar Afghanistan. Pas in Herat werd ik door de politie opgemerkt. Ik mocht natuurlijk niet zonder mijn man reizen en belandde daardoor in de gevangenis. Toch voelde ik me vrijer daar, dan in Iran.

Shogufa (22). Foto: Marielle van Uitert

'Zina' (seks voor het huwelijk)
Na vier maanden kwam ik vrij. Omdat ik achttien was en nergens naartoe kon, werd ik weer naar het politiebureau gebracht. Daar geloofden ze niet dat ik getrouwd was en al een zoon had. Drie agentes sloegen me, omdat ik mij volgens hen schuldig had gemaakt aan 'zina' (seks voor het huwelijk). Toen na medisch onderzoek bleek dat ik de waarheid had gesproken, mocht ik naar een vrouwenopvanghuis.

Mijn man ging akkoord met een scheiding. Maar om dit ook wettelijk te kunnen regelen moest ik naar zijn geboorteplaats Baghlan. Het duurde anderhalf jaar voordat mijn huwelijk werd ontbonden. Daarna verhuisde ik naar een vrouwenshelter in Kabul.

Dit verhaal is deel 4 van de vierdelige serie over weggelopen kindbruiden in Afghanistan.

Lees hier deel 1 over Asifa, deel 2 over Malae en deel 3 over Maryam .

Niet meer huilen
Nu mijn ex-man is hertrouwd, zegt hij dat mijn zoon niet meer van mij is. Dat maakt mij erg verdrietig. De enige foto die ik van hem had, hebben ze in Baghlan van mij afgepakt. De supervisor vond het beter dat ik hem zou vergeten en niet meer zou huilen. Maar nu blijf ik met lege handen achter en kan ik niet meer huilen.

Mijn vriend zit nog steeds in Iran. Hij wil mij na zijn studie komen halen om met me te trouwen. Daar wacht ik op. Hij is mijn enige hoop."